

ПЕРЕДПЛАТА

на „Буковину“ разом з ілюстр. додатком „Неділя“ вносять:
на цілий рік 10 зр. — кр.
на чверть року 2 „ 50 „
місячно „ 85 „
для заграниці 15 рублів або 24 франків.
Поодинокі числа по 6 кр. в бюрі газет Л. Горовіца в Чернівцях, ул. головна ч. 17.

БУКОВИНА

ВИХОДИТЬ:

у вівторок, четвер, суботу і неділю.
Редакція і Адміністрація „Буковини“ знаходиться в Чернівцях (ул. Петровича ч. 2), куда всі дописи адресувати належить. — Бюро редакції отворене щодня від 8. рано до 8. вечером

Відень, 22. жовтня, 1895.

Основу програмової річв. нового міністерства ґр. Баденіого подали вам телеграми. Я не повтарю єї, а хочу лиш відмітити на ній те, чим вона заслугує на більшу увагу, та сказати, яке вражінє взагалі ся річ викликала в палаті посольській.

Річ відзначалась ясністю і рішучістю. Нове правительство не закриває головної ціли, до котрої хоче стремити. Оно свідоме задачі своєї і задач парламенту, а розкриває притім і средства, яких думає ужити до успішного переведеня своїх намірень. Головною цілею змагаць нового правительства має бути добро держави з устороненем всего, що могло би бути шкідним для правильного розвою сил державних і внутрішнього ладу чи то під взглядом етичним, чи національним, чи соціальним. Се звернене так против псевдолібералізму німецькому, що дотче основи віри, як не менше і против елементам, котрі не шанують пересвідченя релігійних і свободи совісті, отже против антисемітизму. Се звернене також против елементам чисто деструкційним, анархістичним. Річ президента Баденіого має свою вагу дальше в тім, що не боїть ся заглянути на дво питання, котре завсїгда було перворядним в Австрії, а котре давнійші міністерства велили поминати, т. е. питання національному. Коли давнійші правительства велили поодиноким сторонни-

цтвам квестії національної відкладати на бік, а дбати лиш про економічний розвій держави, то нове правительство досить сміло хоче глянути в очі сему питаню, а при порішеню его становить ся на становищи „справедливости“. Оно жадає, щоб з одної сторони сам парламент брав почин до лагодженя національних питань, а з своєї сторони запоручає обективне їх трактуванє. Отсе знов звернене против супрематії національній, що так часто проявлялась у случайних більшостий супротив меньшостий. Нове правительство хоче виконувати те все, що поодиноким народам долитавским запоручали від давня основні закони держави. Резерва лежить лиш в тім, що для удержаня одноцільности держави німецькому елементови нове правительство назначує певного рода першенство, а тим самим і заявляє, що его програма не єсть ідентична з змаганями федералістичними, з ческим правом державним, ілірийскою або галицкою автономією в повнім значіню сего слова. Супротив Чехів хоче правительство заняти становище обективне. Оно знесло на вступі вїмковий етап в Празі і околиці і оно хоче оминути все, що могло би на минувший час викликати які небудь рекримінації. До реформи виборчої хоче правительство відносить ся стілько прихильно, що наміряє справедливі змаганя узглядняти, але не приложить рук своїх до основної зміни кардинальних засад конституції долитавської, т. е. до знесеня курий або заступництва інтересів. Замітне вкін-

ці і те, що правительство нове хоче правильно бюджетовати свої доходи і розходи з кінцем кожного року та притім дбати о скріпленє економічно слабших країв коронних, чи то на лівночї, чи на полудні. Оно хоче довести до кінця іменю реформу закона податкового і увільнити податкуючих від можливих і практикованих часто шиканів екезекуційних.

Палата посольська вислухала річ президента ґр. Баденіого з поважним спокоем. Лівниці німецька як взагалі всі Німці одобрюхались тим, що їм признано певного рода первенство національне і культурне в Австрії. Однак-ж сей уступ не припав певно до смаку Чехам, котрі такого первенства не узнають в засаді, а котрі, здає ся, будуть з того невдоволені, що правительство державне право чеське збуло досить холодно. Соціалів хрестиянських і консерватистів старав ся ґр. Бадені придобити акцентуванем ваги релігійно-етичного образованя молодих поколінь. Антисемітів яко таких не атакував ґр. Бадені безіосердно, але они можуть до себе віднести той уступ річи, де говорить ся о толєранції релігійній. Супрематорам національним було може не до смаку сказанє, що правительство наміряє оправдані національні жаданя меньшостий лагодити „справедливо“ і на основи основних законів державних. Але сю жертву треба буде понести, если дійсно еґісти національні мають на оці скріпленє сил державних і внутрішній мир народів.

3) **ПЕРШІ ЗОРІ.**
ПОВІСТЬ.
Написав Теодот Галін.

(Дальше).

Бесідник нервово повів сухою рукою по своїй коротко обстриженій голові, скривив ся і глянув по товаришах. Сї не обзивали ся. Самсонюк, з папіроскою межї губами, оглядав нігті і вибачливо усміхав ся, а Грінка відорвавши увагу від книжки, дивив ся як мишка з нори на чудного гостя і ревно старав ся дошолопати ся в своїм умі змислу гостевих слів. Той же продовжав:

— І на таке саме сходить і писанє історії. Я принаймні мушу признати ся, що як тільки озвму ся за читанє якої історичної розсправи, у мене просто голова закручує ся від того бал-ва-нохвальства перед ріжними грабівниками! Чи ви знаєте, що істория стоїть завсїгда по стороні того, хто побідив! А чому? Бо не видить людей, народів, лишень бездушних кукол, честолюбних та кровожадных „знаменитих людей“ і їх інтереси.

Самсонюк все ще оглядав нігті, а Грінка знов ровкусував те, що учув. Тухольський був би далі викладав свої погляди на історичні методи, але тут перебив єму прихід Білецького, котрий власне з'явив ся в дверях. Побачивши єго, Кирило Самсонюк схопив ся і з розпростертими руками кинув ся обіймати друга, котрий і собі удрівши Кирила, так і полетів єму на зустріч.

- Вітай, друже!
- Здоров, брате!
- Цильку!
- Кириле!
- Най тебе ще раз поцілую!

Приятелі межї собою розбалакали ся, розреготали ся, почали, все стискаючи руки, один одного оглядати, та щось пошиптувати — і геть забули про тих двох других товаришів. Аж по довшій хвилі згадав Циль свої доматорекі повинности і підійшов до старшого гостя, що стояв серед хати та протягнувши довгу шию, дивив ся на приятелів не то жалісно не то глумливо.

Білецький назвав себе.

— А, дуже приємно! Я — може чули — Анатоль Тухольський, так є, той страшний Тухольський! Але прошу мене не боятися. Я все таки не такий страшний як мене малюють — представляв ся гість все посьмішкуючи ся та поправляючи окуляри. — Ваші товариші заохотили мене зайти до вас, а я дуже радо послухав їх, бо хочу півнати Буковину і її синів. Я надію ся однак, що на веленій Буковині знайдуть ся врілі люди, бодай кілька, аби ми й тут могли розпочати культурну працю. От про вас уже починають балакати. Самсонюк наговорив мені навіть так багато підхлібного про вас, що я був би вдоволеній, коби хоч десятина того була правда, бо я, знаєте, люблю девять десятих відчисляти а conto одушевленя et caetera.

Тухольський все балакав, все посьмішкував ся і все направив окуляри. Білецький не дуже

уважно слухав гостя. Він ніби кудись спішив ся, потирив руки і ростріпано відповідав: — Так, так, дуже приємно, прошу сідати.

— А ти, Гріночко, також уже прителіжив ся? — обернув ся він до свого молоденького приятеля. — Де-ж ти бував на вакаці, що я тебе нігде не стрічав?

Грінка не відповідав, бо соромив ся сказати, що батько — (якийсь чудак) — не пускав єго від себе.

— Він ровдумував над вибором стану — сказав замість Грінки Самсонюк. — Ага, повітай єго яко члена Академічного Товариства. Наш Грінка не піде на богослове, але на права.

— А як-же! — потвердив головусий студентик. — Я йду на права.

— Ов, се несподіванка! А я вже гадав що ти може вже й заручив ся!

— Бачиш? — обернув ся Самсонюк до Тухольського. — Оттак у нас люди з одного кута зносять ся межї собою, що треба аж чоловіка з другого краю, аби один довідав ся про жите-бутє другого!

— Та як би я був знав, що Грінка не заручений, то був би єго видобув хоч би і в челюстий пекла! А так я собі думав, що він деє сидить собі у свого будучого тестя як червяк у моркві; шкода корняти!

— Слушно! — сказав Тухольський. — Блаженні суцї червяками в моркві; вони бо наситять ся, узрять жену і їх буде посада! — говорив він, тай, против звичаю, справді зареготав ся.

Нове правительство заявило також устами президента свого, що оно досі не заангажувалося ні в жадну сторону. Оно має вільні руки супротив всіх стороництв ради державної, відкидає тактику *divide et impera* і надієсь, що всі стороництва старатимуться піддержувати его змагане; бути для всіх справедливим. Рішучість правительства проявилась в уступі, де сказано, що правительство не хоче давати вести ся парламентови, а хоче вести парламент, усуваючи при тім все, що могло би статися каменем преткновеня і расири межі народами і стороництвами. Лиш під сим услівем прийнялось нове міністерство за задачу свою, а наколи би парламент не хотів дати вестись по тій дорозі, то — гр. Бадені має — так треба догадувати ся — вже нині повномочіє корона на его розв'язане.

Слідуюче засідане (в четвер, 24-го жовтня) буде тим інтересне, що поодинокі стороництва парламентарні вискажуть свій погляд на програму нового міністерства. Нині на вне сене др. Кінбурга (провідника лівниці) і д-ра Герольда (провідника Молодо-Чехів) палата посольська рішила одноголосно розвести таку дискусію над програмою правительства. Пересуджувати годі. Але можна сподіватись, що Чехи знов упімнуть ся о своє державне право, що соціальні демократи упімнуть ся о загальне безпосередне право голосованя, та що і меншости національні будуть жадати гваранцій на „справедливе“ лагоджене своїх потреб національних. Опозиції поважної в парламенті не буде.

Клуб руский збирає ся завтра (23) на засідане і возьме участь в дискусії над програмою правительства. Рівно-ж вийде з клубу руского внесене нагляче на акцію ратункову для погорільців Вишатиц. З руских послів не присутні лиш о. Мандичевский і Телішевский.

Турецька абстиненція.

В 225-ім часлі „Діла“ помістив др. Корнило Чайковський пояснене, чому-то в турчаньскім повіті рускі виборці відтягнулись від голосованя, наслідком чого польський кандидат перейшов одноголо-

сно (кандидатом руского головного комітету був о. крил. Ів. Чапельский). От-що важніші думки сего поясненя:

„...Нашою річчю є, відносна ся до всіх кандидатів т. зв. барвінщуків рівнодушно, бо они в соїмі не будуть (!) і не можуть заступати свобідно інтересів руского народа. Днешне правительство спочиває в руках польської шляхти (!), а інтерес руского народа стоїть в яркій суперечности з інтересами тої-ж шляхти... Отже постановили рускі турчаньскі виборці усунути ся від виборів. Політика наша повинна опирати ся на певних основах, котрі треба переводити з залізною консеквенцією. Перша засада — се консолидація (!) всіх Русинів в повіті. Ми виступили з'організувати в руску демократичну (партию) і постановили підперти кандидатуру незалежного (!). Друга засада — се свобода виборів. Позаяк при правліннях нас среторизовано, то ми в жаднім случаю не можемо такого правительства підперти. Инакше ми би вийшли з цілої справи негонорова. Нинішньому польському (!) правительству кождий незалежний Русин — Олесницький, Романчук, о. Дивидяк (!), (Король (!) — однаково немілий. Лише в консолидації всіх незалежних (!) елементів лежить наша будучність.“

Отсе слова самого д-ра К. Чайковського; ми деякі слова підчеркнули і додали знаки оклику. Ми кілька рази уже зазначили, що дуже цінимо д-ра Корнила Чайковського: кілька рази обговорює він яку кривду народу, то уваги его визначають ся усе не лиш щирістю й теплом патріотичним, алей знанем річчю. Не можемо й повістити, ясности і консеквенції, та все-ж — не всяка щирість, ясність і консеквенція мусять опиратись на правдивих і розумних основах!! Якраз — на відвороті: в наведеним новіше писемі находимо ми теплічий примір галицько руского політичного — чи-то демократичного, чи так собі „незалежного“, чи хочби й старо-руского — не розуму. Коли окрім нерозуму ще чого в писемі тим можна догадатись, то хіба є в ній ще добра найка більше чи менше несвідоми „консолидаційної злоби“; она досить ви-

разно виглядає й зно-за тих, позірно так холонних аргументів, і зно-за всеї тої „залізної консеквенції.“

Др. К. Чайковський порушив питання досить важні і поставив їх рішучо. І так їх ставити треба, коли маємо вийти на чисте з всякого політичного крамарства. Тільки-ж ми дуже цікаві, що на те письмо скаже б. правительственный (два різні!) посол в соїмі, а теперішній — також правительственный, мимо всеї своєї „опозиції“ — посол ради державної — п. Романчук? Що скаже на него й п. Окуневский?!! -- адже его тепер ноторично поперало правительство, против Юрченка! Що скажуть і сї незалежні.. ой незалежні!! — кандидати, що посередно чи безпосередно, в часі виборів, жебрали „архиперейского благословенія“! ба — просили навіть, щоб Архиперей обмив їх у правительства.. Щоб сказав на него й сам др. К. Чайковський, коли-б так его самого ставлено кандидатом, а правительство на него годилось? — вн був би чей, а кажемо се щиро, пожиточною, позитивною силою в соїмі..

Перед 12-ма літами пронохала була якась москвофільська агентура в Галичині, що правительство хоче допустити до соїму репрезентантів народовців. „Хоче допустити“ — кажемо. бо ачей-же самі народовці на тільки сили тоді все ще не мали.. Скоро тільки агентура пронохала такий замір, в мить сгала проповідати — абстиненцію! П. К. Чайковський тямить може сї часи? Що-ж — абстиненція сама по собі річ добра, як кожде средство, коли веде до ціли. Коли активна політика не приносить або нічого, або надто мале, або шкоду, можна хопитись і абстиненції. Особливо-ж вільно се тому, хто опроче рішив ся, і може усильно й щиро трудитись.. Та перед 12-ма роками п. Романчук якось.. не був за абстиненцією, і народовці ввійшли до соїму! Не був тоді п. Романчук ані за абстиненцією, ані за депутаціями до цїсаря.

(Конець буде.)

Білецький тимчасом з цікавостію оглядав велику паку з книжками.

— То в тебе так багато річий, Кириле?

— Ні, любчику, се не належить до мого рухомого і нерухомого майна. Се духовна пожива. Я, бачиш, став за перекупня. Везу книжочки львівські тай жєневські. Може їх люди розкуплять, як їм книжки тикну під ніс, бо до Львова написати по яку книжку, се для нашого брата те саме, що для Німця тестамент зробити.

— Ов, се груба неправда — обізвав ся Тухольский. — Наші люди читають; от сонники як розходять ся! Але се байка. Головне те, що нам треба знати, чи тут у добродія Білецького буде певний сховок для жєневских видань.

— Або сї книжки у нас заборонені?

— Не знаю, чи вони у нас заборонені, але знаю, що у нас їх властители не бувають преміовані, особливо коли ще й займають ся перепродажію їх.

Почала ся розмова про політику в Галичині. Самсонюк розповідав, розпалював ся, бив ся в чоло, тупав ногою. Білецький і Грінка з великою увагою слухали его. Лишень Тухольский скуливши ся на стільці, бездушно дивив ся наперед себе. Здавало ся, що він нічого не думав. Нарешті немов прокинувши ся, напрасно хитнув головою тай заговорив.

— Скажіть мені, добродію Білецький, чи є тут в місті робітничє товариство?

— От, бачите, не знаю сказати — звиняв ся сей.

— А, pardon! Се не належить до Русинів. До руского патріотизму належить за одну нікчемну шкільку з дідьком цілувати ся в губи! — крикнув він тай схопив ся з стільця, що аж трохи не перевернув ся сальоновий стіл..

В тім хтось у двері задукав, і в комнату швидко ввійшла довга, чорна, духовна особа. Се був молодий, гладко підголений, трохи прилизаний богослов. Він уже під дверми зачув бесіду в комнаті і веселенький векочив в середину.

— Віват! Слава! — крикнув він побачивши знакомі лица, однак зараз погамував ся, коли его погляд упав на Тухольского. — Добрий день! — поправив ся він поважно тай приступив до Білецького.

— Видом видати! — привитав его сей. — Тай ти, Паньку, на ярмарку?

— А якже, привіз витришки продавати — відповів богослов напів-голосно і шепнув Білецькому на ухо: „Представ мене сему панови“. Він мав на гадці Тухольского. Білецький відповів: „Представляй ся сам, то не гріх.“

Тимчасом Тухольский, як тільки уздрів входячого богослова, вхопив капелюх і собі шепнув до Грінки: „Тїлаю, бо зараз ще й вечірня буде!“ і з сими словами справив ся до дверей. Однак дорогу загородив богослов.

— Маю честь представити ся, Гриць Опалка..

— Дуже цікаво! — відповів Тухольский. — Будьте здорові!

— А ти куди? — кликнув Білецький.

— В долину Йосафата. Будьте здорові і шануйте ся! — і з сим вийшов.

— Чудак! Не любить сих — шепнув Самсонюк до Білецького, незавважно для Опалки.

IV.

Нуте-ж, хлопці, швидко, шпарко!
Музики, заграйте!
Гей, шинкарю! Гей шинкарю!
Горілки давайте!

Піщанка пісня.

— А се що за проява! — гримнув богослов Опалка. — Се до тебе такі гості заходять, Цилю?

— Не бануй, товарищу! Се той чудак, може знавш, Анатоль Тухольский. Приїхав з Самсонюком..

— Тухольский?... Та-а-ак? Але чому-ж він не хотів мені представити ся? Се простацтво!

— Я чув, що він належить до якоїсь секти, котра своїм членам закаує представляти ся а також на дорозі шапкувати. Забув однак, як такі звуть ся — обізвав ся Грінка. Сердешний доси мусів мовчати і врадував ся, коли нарешті лучила ся нагода викинути своє слівце.

— А лихо знає, відай так! — притакнув Циль, котрий жалувал, що Опалка образив ся. — Але ти, Грицю, нічого не роби собі з того! От сядь та закури — побалакаймо. Ти вже назад в семинарку темницю?

— Уже! — зітхнув Опалка сідаючи —

Дрібні вісти.

Чернівці, дня 25. жовтня 1895. р.

Є. В. Цісарєва не чеє ся здоровою. Pester Lloyd доносить: Наслідком вогкого і холодого воздуха терить цісарєва знов на іхнятику. Онодні болі так змогли ся, що показує ся потреба ужити сильнійших латодячих ліків. Через то цісарєва буде мусіти вже сего тижня вернути до Відня, щоби порадити ся лікарів.

Архиказь Петро Фердинанд вернув до Чернівців дня 23. с. м. на сталий побут.

Резолюції галицького сойму в справі шкіл середних. Полагоджуючи справоздаче гал. краєвої ради шкільної о ставі шкіл середних в рр. 1893 і 1894, ухвалив гал. сойм на послідній сесії цілу чергу резолюцій до правительства, котрі краєва рада шк. переводить поступенно, о скілько они входять в круг єї ділани. Сюди зачислає ся отворене окремої гімназії (руської) з рівнорядних клас, будова нових будинків для школи реальної в Кракові і для гімназії в Дрогобичи, переговори в справі чотирох пінських нових будинків і адаптації в будинках давних. Резолюції що-до заведеня науки гімнастики у всіх школах середних гал. краєва рада шкільна не спускає з ока і надіє ся, що справа значно поступить наперед, коли стануть виходити уздібнені сили з заведеня, отвореного в Кракові для обрарования учителів науки гімнастики. Дальші резолюції що-до підвищення платні учителям шкіл середних, скорійшого їх авансу, а також зміни приписів іспитових — передано до рішеня міністерству просвіти.

Дирекция державної школи промиславої у Львові оповіщує, що випис учеників до школи для промислу будівляного, а імено на відділи для мулярства, теслярства і камепярства відбуватись будуть від 1-го до 3-го надоліста с. р. від години 9 до 12 в будинку шкільнім при улиці Театральній в сали засідань на I. поверсі. Услівя прийняті: Ученики нововступаючі до школи на курс I-ий мають виказати ся метрнкою, що скінчили що-найменше 14-ий рік життя, свідочтвами, що відбули дволітню практику в своїм званю і увільнені в д науки що-денної в школі народній, або свідочством, що скінчили з добрим поступом II-гу класу шкіл середних. Лише старші віком кандидати можуть в случаю недостачі такого свідочтва увільнення бути прийняті на під-

але властиво аж завтра. Сегодня варта би ще раз погуляти, але наш ректор, казав дверник, буде цілу ніч ходити до місті!...

— Цес... — посвистував Грінка, в почутю того щастя, що ему вже не грозила семинарска неволя.

— Як то? Шукати семинаристів по шинках чи що? — спитав Самсонок.

— А якже! Тай загрозив, що як кого де найдуть, не прийме до семинарії!

— Цес... і се в конетитуційній державі! — викликнув Грінка тай подивив ся на Самсонока ніби говорив: „Геракле, де твоя мітла?“

В тім Білецький щось нагадав і вийшов.

— Може би ми заграли в карти! — кликнув вслід за ним Опалка.

— Зараз! — відповів Циль уже за дверми.

— Чи той Тухольський верне ся сюди? — спитав Опалка у Самсонока. Неприємна зустріч знов прийшла ему на гадку.

— Ні, він мабуть уже не прийде. Я гадаю, що він відіє просто побіг на залізницю. Муєш знати, що се чоловік надвичайно чудний, свого роду Турок, фаталіст. Від припадкового першого вражіня у него залежить усе. Він таки так казав: „на перший погляд буду знати, чи воставати ся в Чернівцях чи таки слідуючим поїздом вертати ся“.

— Дійсно, чистий фаталіст!... Але чи не є він при тім спиритист? — казав Опалка значучо тай прижмурив праве око.

ставі окремого іспиту вступного. Наука починає ся 4-го надоліста.

Конкурс розписаний на посаду молодшої учительки при 4-кл. дівочій школі в Вашківцях з рускою, німецькою і польською викладовою мовою, і на посаду учительки при 4 кл. дівочій школі з німецькою викладовою мовою, а рускою і польською мовою яко предмет. Речинець до кінця надоліста с. р.

Нові повітові суди на Буковині. Уже минувшої соймової сесії підносили поодинокі послі конечну потребу нових повітових судів. Тепер збирає був. виділ краєвий статистичний матеріал, щоби опісля выступити перед соймом з відповідною резолюцією до правительства. Маюгь зачислювати ся такі повітові суди в Верещанці, Вікні, Глібоці і Чудині. Сям улекшено би сільському населеню дуже доходжене свого права, а то тепер мусить не один селянин тратити цілі дні в одній малій справі далеким ходом.

Дорогоцінна корона. Францускі часописи оповідаюгь, що король Карльєс з Португалії поручив одному з париских ювілерів направи своєї корони. Ся корона найдорожша з усіх на світі, бо має представити вартість тридцятьох двох мільонів франків. Другю що-до вартости єсть корона царній російської оцінена на 12 мільонів франків, а третюю корона англійської королевої вартости вісьмох мільонів фр. Корону англійської королевої можна блачити кожного дня за вступом по 75 кр., котрий то дохід іде до королівської скарбниці.

В справі убійства в Чернівцях про котре ми в посліднім числі доносили, винайдено убійника в особі селянина Николая Редюка з Рогізної. Убійник признав ся вже до злочину.

Перехрещене болгарского кн. Бориса на православіє наступить сеї неділі.

Шпіони в Кракові. В місяци маю с. р. спроневірив відомієвр артилерії Шмайдлер в Кракові 500 зр. і утік до Росії. Австрійські власти зажадали видати его, але даремно. Шмайдлер тимчасом переписував ся з бувшими своїми товаришами краківскими і намавляв їх до шпігунства. Вкінци згодив ся Граділь викрасти пляни мобілізації краківської залоги в ночи з четверга на п'ятницю минушого тижня, а по скриню з тими плянами приїхали два селяни. Мали они випайти Граділя, віддати ему лист, забрати скриню і перевести до границі, де єї мали відобрати офіцери російські. Тимчасом ціла справа відкрила ся. Слідство веде комісар поліції др. Ба-

— А хто там его розбере? — відповів Самсонок тай подивив ся десь в далечину. В очах грала веселієть.

— Чи бував він у Росії? — спитав Грінка похопно.

— Бував. Ну тай що з того? — відповів Самсонок.

— То він є штундак, бо втікає перед рясою! — кликнув Грінка торжествуючо.

— Штунда... штунда... — повторяв Опалка. — Ага! се та ересь на Україні. Штундисти... так, так...

— Нарід там їх називає „штундаками“ — направив Грінка.

В тім увійшов Білецький, за ним старенька бабуся, а за бабусею хлопчик з кошиком. Бабуся приїсла, сказала ніби з польска „добрий вечор“ і зачала під вікном викладати зміст хлопцевого кошика. Небавом став рядочком малий полк чорних фляшок, зміст котрих викликував повне довірє до себе.

— А се що за несподіванка? — спитав Опалка, стараючи ся погадувати своє одушевлене. Також Самсонок і Грінка глянули здивовано на торжествуючого Білецького.

— Цитьте, хлопці! — казав сей. — Ми на злість усяким ректорам випемо в себе дома.

— В своїй хаті своя правда і сила і воля! — додав Опалка, блаженно позираючи, як Циль розкорковував фляшки.

(Дальше буде.)

нах. Наслідком того увязнено около 15 осіб, християн і жидів, межи ними також слюсаря, що приладив відорване залізної скрині, прикованої до підлоги. Говорять, що між увязненими є також офіцер російський, котрий приїхав з селянами і в умовленім місци ждав кінця виправи.

Померли: Жеґота Павлі, польський учений, в 31-тїм році життя в Кракові; покійний видав був 1837—1840. р. збрку пісень п. з.: *Pieśni ludu polskiego i ruskiego w Galicyi*; — Теофіль Савчинський, вислужений радник суду краєвого, член Ставропігійського Інститута в 62-ім році життя.

ТЕЛЕГРАМИ „БУКОВИНИ“.

Відень, 25. жовтня. Митрополит Сембратович виїхав вчера враз з священниками з Відня до Риму.

Льондон, 25. жовтня. Корабель „Борделя“ спіткнув ся при вїзді в пристань Портсмут з парохом „Роялсверай“. Обидва кораблі мало пошкоджені.

Відень 25. жовтня. Після урядового справоздачя виплачено в першїм чвертьроку 1895 всіх податків 81,722,443 зр. т. е. о 2,818 462 зр. більше як в тім самім часі минушого року; посередні податки виносять більше о 13,362,250 зр., а загальні цлові доходи Австро-Угорщини від часу 1-го січня до кінця серпня с. р. 41,720,830 зр., отже зпо відтягненю коштів адміністраційних для обох частий держави і для Босни і Герцоговини лишає ся чистого зиску 40,087,496 зр.

НАДІСЛАНЕ.

Відозва. Дня 19-го грудня 1889 р. розстав ся на віки з сїм свїгом др. Константин Томащук, вірний син Буковини і високо обдарений австрійський парламечтар. На центральної кладовищі в Відню, де спочиває покійний вічним сном, поставили приятелі і прихильники его намятник, а Рада громадска міста Черн вїв уважала также своїм святим обовязком супроти свого мужа, поставити ему в родиннім его місті гідну статуу. Др. Константин Томащук, почесний обиватель нашого міста, був окрасою всіх тих тіл репрезентаційних, котрі вислали его яко свого заступника его співгорежани, а передовсім не треба забувати, що він вступав ся без упину всіма силами, ділим своїм впливом за оснорованє в Чернівцях університету, що носить імя нашого найяснійшого і наймилостивійшого цісаря; він був вибраний першим ректором університету при его отвореню 1875-го р. В радї державній, в соймі краєвим і в радї громадській виновняв покійний свое місце знаменитого, так що ним може не без причини повеличати ся так рідне его місто, як не меньше Буковина і ціла Австрия. Кожда партия політична цїнила високо его свїглі прикметы, его значіне яко заступника народу, а ще і тепер, хотия вже не мало років тому, як уступив покійний в повній силі своєї діяльности з арени життя, не згасла намять о нім у всіх тих, що зносили ся з ним близше. Підписані, що завізала під проводом черновецького бурмістра комітет для поставленя намятника в честь Томащука, звертають ся проте, щоби перевести в життя сей красний проект, до всіх приятелів покійного з уклїною просьбою, причинити ся своїми лептами до побільшеня фонду на намятник. Із завідуваня і ужиткованя насівших дарів буде здавати ся так черновецькій Радї громадській, як і публично докладний рахунок. Даткп перебирає каспер комітету, др. Генрик Бізлер, краєвий і судовий адвокат в Чернівцях і редакция „Буковини“. Чернівці, 20. вересня 1895 р. Комітет для поставленя намятника Томащукови:

Антін Кохановський, ридар Ставчан, бурмістр міста Чернівці, голова. Іван Лупул, капітан краєвий Буковини, І. заступник голови. Др. Альойс Гандль, т. проректор університету Франц-Йосифа, II. заступник голови. Др. Генрик Кізлер, краєвий і судовий адвокат, каснер. Др. Макс Гольденберг, краєвий і судовий адвокат, секретар. — Рудольф Авспіц, посол до Ради державної. Бернгард Бальтінстер, радник міста. Др. Бернгард Барбер, ц. к. радник суду. Др. Отто Біндер, лікар в Сучаві. Іван бар. Хлюмецький, президент Ради державної. Артемій Чунтулак, ц. к. надуправитель пошти. Франц ридар де Лож, бурмістр м. Сучава. Николій Думба, член палати панів. Арманд бар. Думрайхер, б. посол до Ради державної. Евдоксій бар. Гормузакі, посол до Ради державної. Адальберт Грімалі, директор музики. Ерх Кольбенайер, ц. к. професор державної школи промислової. Др. Віктор Корн, ц. к. прокуратор скарбу. Іван Бучера, начальник громадський в Сторожинцях. Фридрих Лянґенгау, президент буковинської комнати торговельної і промислової. Евзевій Мандичевський, архивар товариства музикального у Відні. Адольф Марін, бурмістр м. Радівці. Євгеній Максимович, акад. маляр. Николій бар. Мустаца, член бук. виділу краєвого. Леон Надлер, купець. Др. О. І. Нусбаум, концепіст при магістраті. Др. Володимир Филипович, лікар. Евзевій Попович, т. ректор університету Франц-Йосифа. Генрик Попер, посол до Ради державної. Др. Едвард Райс, заступник бурмістра. Кароль Ромсторфер, ц. к. професор державної школи промислової. Др. Йосиф Ротг. заступник краєвого капітана Буковини. Др. Віктор Рус, посол до Ради державної. Др. Емануїл Селеский, краєвий і судовий адвокат. Людвик Адольф Сіміґінович, ц. к. професор учительської семінарії. Віктор бар. Стирча, б. посол до Ради державної. Др. Едвард Зіс, посол до Ради державної. Давид Тітінґер, президент биржі продуктів. Нафталі Тітінґер, міський радник. Др. Яків Вахтель, краєвий і судовий адвокат. Людвик Вест, міський інженер. Фридрих Вільгельм, ц. к. рахунковий ревідент. Константин Вривбек, бурмістр м. Серет. Др. Володимир Залозецкий, лікар.

Час відновити передплату! З днем І. (13.) жовтня почався четвертий квартал, а декотрі передплатники залягають ще з передплатою за минувший квартал. Просимо наших впов. передплатників о відновлене передплати і вирівнане залеглостий. — Адміністрація „Буковини“.

Ціни збіжя і других продуктів.

Дня 24. жовтня 1895.

	Львів.	Чернівці
Пшениця . . . від 7.— до 7.35	від 6.80 до 6.90	
Жито „ 6.— „ 6.45	„ 5.90 „ 6.—	
Ячмінь „ 5.25 „ 5.75	„ 5.50 „ 6.—	
Овес „ 5.— „ 5.30	„ 4.70 „ 4.80	
Ріпак „ 8.50 „ 8.80	„ 8.25 „ 8.50	
Горох „ 6.— „ 9.—	„ 5.25 „ 6.—	
Вика „ 5.80 „ 6.20	„ — „ —	
Льнянка „ — „ —	„ — „ —	
Біб „ — „ —	„ — „ —	
Бобик „ 5.— „ 5.25	„ 4.75 „ 5.—	
Гречка „ — „ —	„ — „ —	
Конюшина черв. „ 45.— „ 48.—	„ — „ —	
Конюшина біла „ 45.— „ 55.—	„ 48.— „ 50.—	
Конюш. шведск. „ 35.— „ 40.—	„ — „ —	
Кмин „ — „ —	„ — „ —	
Апш „ — „ —	„ — „ —	
Кукуруза . . . „ 6.— „ 6.25	„ 5.60 „ 5.70	
Хміль 55.— до 70.— злр. за кильо у Львові, ок овита за 10.000 літрів 14.25--14.75.		

ТОВАРИСТВО „ПРОСВІТА“

при зближаючихся іспитах в школах народних подає до відомости Сьвіта. Рад Шкільних, Впов. сьвященників, катихитів, учителів і родичів, що книжки накладу товариства, призволені кр. Радою шкільною на премії для учеників, *красно оправлені з позолоченими берегами*, можна купити в канцелярії товариства при улиці Вірменській ч. 2 по слідууючій ціні:

Роскази про сили природи 20 кр. Оповідання о житю сьв. Бориса і Гліба 20 кр. Повістки для дітей 27 кр. Сестра 15 кр. Байки 22 кр. Істория Руси ч. I. 25 кр. Істория Руси ч. II. 23 кр. Лен і коноплі 24 кр. Рогата худоба 45 кр. Про живоплоти і ліси 20 кр. Венямин Франклін 16 кр. На досьвітках 22 кр. Серед ледового моря 25 кр. Жите сьв. великомученика і лікаря Панталеймона 20 кр. Дрібна птиця господарска, а великі гроші 20 кр. Відкрите Америка 22 кр. Звірята шкідлі і пожиточні 42 кр. Перекотиполе 18 кр. Кирил і Методій 22 кр. Молитвенник народний (в звичайній оправі) 20 кр.

в лухийй оправі:

а) хребет полотняний і золочений хрест з переду 25 кр. б) ціла оправа полотняна, береги золочені і золочений хрест з переду 35 кр. — Молитвенник народний великий по ціні 90 кр., 1-10, 1-30, 1-60 і 1-80 зр.

Всякі замовленя висилають ся скоро і точно.

„ДНІСТЕР“

товариство взаїмних обезпечень у Львові, улица Валова ч. 11,

засноване на підставі концесії ц. к. міністерства справ внутрішних з дня 9. грудня 1891 р. ч. 22751, розпочало свою діяльність дня 15. н. ст. вересня 1892 р.

„Дністер“, опертий на засаді взаїмности своїх членів, обезпечає всяке майно движиме і недвижиме против шкідливого огня під найприступнійшими услівьями і почислює можливо найнижші премії.

Всякі шкоди ліквідують ся і виплачують ся сейчас по пожарі.

Зголошеня о уділені агенції в місцевостях, де нема агентів „Дністра“, приймають ся.

В Дрібній бібліотеці, издаваній у Львові

Костем Паєвковским, вийшли досі сі книжочки (разом чисел 13):

- Байки Евгена Гребінки (10 кр.)
- Малярі, оповідане Всеволода Гаршина (10 кр.)
- Пролісок, поезії Павла Граба (20 кр.)
- З чужого поля. Переклади Павла Граба (20 кр.)
- Що то є господарність — Герінга (переклад В. Герасимовича) 20 кр.
- Поезії Осипа Маковея (20 кр.)
- Оферма, оповідане его-ж (10 кр.)
- Твори Івана Сурика, череклад з російского (10 кр.)
- Українські писаня Митра Оленьковича (10 кр.)
- Писаня Василя Кулика (10 кр.)
- Чернеча республика на Афоні — Василя Щурата (10 кр.)
- Нарід в неволі (то що було друковане і в Неділі) — 10 кр.
- Микола Палкин Льва Толстого, оповідане (10 кр.)

ВИЙШОВ

МОЛИТВЕННИК

виданий „Просьвітою“

в народній мові, великий, обіймаючий 640 сторін друку, найновіший зі всіх таких Молитвенників.

Молитвенник сей містить в собі: I.) Молитви щоденні ранні і вечерні. II.) З Богослуженя церковного, іменно: а) з Вечерні, б) з Повечерніці малої, в) з Повечерніці великої, г) з Утрені, д) Літургія сьв. Іоана Золотоустого, е) Молитви з часі сьв. Літургії. III.) Тайни покаяня і пресьв. Евхаристії. IV.) Молитви для різного віку, стану і в різних потребах. V.) Молитви в часі великого посту. VI.) Молитви на празники а) Господські, б) Богородичні, в) Сьвятих. VII.) Молитви столучені з відпустами, VIII.) Акафист до а) Ісуса Христа, б) Пресьв. Богородиці в) сьв. Отця Николая. IX.) Молебен до пресьв. Богородиці. X.) Тропарі, кондаки, богородичні і прокимени а) недільні, б) щоденні, в) на празники Господські, Богородичні і Сьвятих, г) на деякі потреби. XI.) Коляди і инші пісні церковні. XII.) Місяцослов цілого року.

Сей молитвенник дістати можна в канцелярії товариства „Просьвіта“ і в книгарні Ставропігійській і перепл. заведеню Мих. Спожарского по таких цінах:

- 1) Молитвенник брошурований — зр. 70 кр.
- 2) оправлений на-ців в полотно з одвтвими відтисками — „ 90 „
- 3) оправлений ціло в полотно з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 4) оправлений як під 3) з додатком золочених берегів 1 „ 30 „
- 5) оправлений на-пів в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 10 „
- 6) оправлений ціло в шкіру з золоченнями і відтисками 1 „ 60 „
- 7) оправлений як під 6) з додатком золотих берегів 1 „ 80 „

Замовляючі поодинокі Молитвенники зволють прислати на оплату пошти 20 кр.

Альбум заслужених Русинів.

Ціна 70 кр.

ПРАВДА

ВІСТНИК

політики, науки і письменства, виходить двічі в місяць по ціні на рік 4 зр., на пів року 2 зр., на чверть року 1 зр.

У Львові, улица Академічна, ч. 8.

ЛІТЕРАТУРНЕ ТОВАРИСТВО

„РУСКА БЕСІДА“

в Чернівцях,

улица Петровича число 2,

має на складі:

„Ілюстровану бібліотеку“

для молодіжи, міщан і селян, редаговану Омеляном Поповичем

року 1886, 1887, 1888, 1889, 1890, 1891, 1892, 1893, 1894, по 1 зр. 20 кр. за рочник, а всі 9 разом за 9 зр.

— З пересилкою поштовою 9 зр. 30 кр. —

